

[Bender.]

foreligge Mulighed for Genoptagelse af Boligbyggeriet. Der er i dette vigtige Spørgsmaal saa store Samfundsinteresser, at saavel offentligt som privat Initiativ kan komme til Udfoldelse paa gavnlige Maade, helst i Enighed og Samdrægtighed; men jeg anser det dog for ganske nødvendigt, at Statsmagten mere og mere præger hele Udviklingen med Hensyn til Befolkningens tilstrækkelige Forsyning med Boliger, og jeg har Tillid til, at Fremtidens parlamentariske Arbejde i stadig højere Grad vil have Opmærksomheden henvendt paa denne for Befolkningen og Befolkningstilvæksten saa vigtige Sag. Jeg stoler her ikke mindst paa, at den i Ungdommen vaagnende politiske Interesse vil betyde en Radikalisering af Lovgivningsarbejdet paa dette Omraade, og dette vil jeg for mit Vedkommende hilse med stor Tilfredshed.

Som alt nævnt anbefaler jeg paa mit Partis Vegne Lovforslaget til hurtig og villig Behandling i det høje Landsting.

Thisted Knudsen: Den højtærede Indenrigsminister sagde i sin Forelæggelsestale, at det var den alvorlige og ekstraordinære Boligsituation, der begrundede Fremsættelsen af dette Lovforslag om obligatorisk Boliganvisning. Der er jo navnlig to Grupper af Lejere, som det er særdeles vanskeligt i Øjeblikket at skaffe Lejlighed. Den første Gruppe er dem, man kalder daarlige Lejere, og som man kender overalt i Landet, Lejere, der ikke alene er til Gene for Grundejerne, men i lige saa høj Grad til Gene for dem, de bor sammen med. Den anden Gruppe af Lejere er dem med Børn, i hvert Tilfælde dem med mange Børn, og der er stærke samfundsmæssige Grunde, der taler for, at man hjælper dem til at faa en Bolig, hjælper dem til at faa det Hjem, som de rettelig har Krav paa. Jeg forstaar dette Forslag saadan, at det i særlig Grad er denne Gruppe af Lejere, som man vil komme til Hjælp. Fra Grundejernernes Side er det blevet sagt, at der ikke er ret meget tilbage af deres Ejendomsret, og det er i Virkeligheden ogsaa rigtigt. Først forsvandt Uopsigeligheden, saa forsvandt Retten til at bestemme Lejens Størrelse, derefter forsvandt Retten til at nedlægge eller omlægge Lejligheder, og hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, forsvinder i Virkeligheden den sidste Rest, som Grundejerne har tilbage, nemlig Retten til suverænt at bestemme, hvem der skal behøve de Lejligheder, som de har til Udlejning. Naar det ærede Medlem Hr. Bender

før sagde, at man kunde godt have ændret Udvalgenes Sættelse, idet §§ 4 og 5 i Lovforslaget gav Grundejerne en saadan Stilling, at de var vel tjent hermed, saa tror jeg nu ikke, at denne Betragtning er helt rigtig, for Forholdet er dog det, at Udvalgene faar den afgørende Myndighed med Hensyn til, hvem der skal ind i de ledige Lejligheder. Vel kan Grundejeren foreslaa, det kan han endog gøre to Gange; men Udvalgene er ikke bundet til at tage dette Forslag for gode Varer, de kan til syvende og sidst bestemme, hvem der skal ind i Lejligheden, og netop derfor synes jeg, at Grundejerne har Krav paa den Repræsentation i disse Udvalg, som ogsaa er opretholdt i Lovforslaget.

Boligkompleksernes Ejere, der udlejer Lejligheder af forretningsmæssige Grunde, vil efter min Opfattelse ikke komme til at lide særligt under dette Forslag. De har en Pligt til at tage Hensyn til Lejerne med de mange Børn. Det er muligt, at de ikke altid har forstaaet, at de havde denne samfundsmæssige Pligt, og netop derfor blev dette Lovforslag en Nødvendighed. Men med Hensyn til de saakaldte Tofamiliehuse synes jeg ikke, at Grundene til at inddrage dem under nærværende Lovforslag er saa forfærdelig stærke. Man har altid fra Lovgivningsmagtens Side erkendt, at disse Tofamiliehuse var af en særegen Art. Her levede Ejer og Lejer nær op ad hinanden, de maatte dele mangt og meget i Huset, og netop dette specielle Lejeforhold krævede, at der var en vis personlig Forstaaelse mellem Ejer og Lejer. I sin Tid holdt vi disse Huse uden for Uopsigeligheden, idet vi netop erkendte det særegne Forhold, der forelaa i dette Tilfælde, men i Lovforslaget om Boliganvisning er ogsaa disse Ejendomme medtaget, skønt det ikke er saa ligetil med dette Forhold. Den Mand, der bor i Stuen og er nødt til af økonomiske Grunde at leje nogle enkelte Værelser ud som Lejlighed paa første Sal, er meget daarligt stillet, hvis den Lejer, han faar ind, ikke er af en saadan Karakter, at han kan leve nær op ad den paagældende. Men det eneste, man kan gøre nu, da det erkendes fra alle Sider, at denne Lovgivning er nødvendig, er at udtale Haabet om, at Boliganvisningsudvalgene vil forstaa, at naar man har medtaget ogsaa disse Ejendomme, er det Nøden, der har drevet Lovgivningsmagten hertil; saa maa Boliganvisningsudvalgene ogsaa forstaa, at de maa tage alt muligt Hensyn, hvis de anviser Lejere til disse Ejendomme. Jeg vil gerne,